

F

ITT A NAGY PÉNZMOZGATÁS / FORBES MEN 30 OLDALON

2024. DECEMBER

Forbes

RÚZSA MAGDI

TUDOM, KI VAGYOK

*Ha kijelölöd, hol akarsz lenni
húsz év múlva, dolgozz is úgy.*

ÜZLET • FILANTRÓP

Írta: G. Tóth Ilda

Fotók: Belicza László Gábor

42

EZ LESZ A FELOLDOZÁSOM

Szenvedélyes műgyűjtő, de bármikor szívesen kölcsönadja a gyűjteménye képeit, sőt a közösségi médiában is mutogatja őket, hogy népszerűsítse azokat a művészeket, akiktől vásárolt. Horn Péter, a B. Braun csoport vezérigazgatója ugyan szigorúan kettéválasztja hobbiját munkahelye CSR tevékenységétől, ám kétségkívül az ő érdeme, hogy a világcég Magyarországon költi az egyik legtöbbet játékonyságra. Idén elnyerte a Forbes és a Bridge Budapest díját az Elkötelezett polgár kategóriában.

Vízilabdaedzés két olimpiai

bajnokkal, Kiss Gergővel és Hosnyánszky Norberttel – erre a kalandra lehetett licitálni öt éve a Hősök Tere Alapítvány egyik aukcióján. Horn Péter amúgy is gyakran vett részt effajta jótékonyági eseményeken, ráadásul azt gondolta, itt az alkalom, hogy kilenc- és tízéves fiait behúzza a vízipólóba. Akkor már legalább harminc éve nem tette be a lábát uszodába, miután tizennyolc évesen abbahagyta a versenyzést. A különleges családi edzés után egy pillanatra megfordult a fejében, hátha újrakezdhetné, de aztán a realitás talajára helyezkedett, és beismerte magának, hogy nem férne bele az életébe. „A projekt abból a szempontból sem volt sikeres, hogy a kisfiai nem szerették meg a vízilabdát” – nevet.

Amikor érettségi után nem sikerült az egyetemi felvételi, és részben a szülei nyomására dolgozni kezdett, tisztában volt vele, hogy választania kell a sport és a karrier között. Sosem tudott ugyanis félvállról venni semmit – „csak úgy csinálgatni valamit” –, emiatt képtelen lett volna munka után lejárni az uszodába, és bohóckodni a vízben. Lehetett volna belőle egy korrekt OBI-es játékos, de válogatott már nem – és ezzel tökéletesen tisztában volt. Igaz, gyerekkorában nem volt különösebb karrierálma.

„Utoljára egészen kiskoromban tudtam, hogy mi akarok lenni. Kamionsofőrnek készültem – nevet. – Édesanyám ugyanis gyerekorvos volt, és néha kapott nyugati különlegességeket, például Fa szappant olyan családoktól, ahol az apuka kamionsofőr volt. Azóta egészen kiszámíthatatlan lett a világ, ma már nehéz bármilyen konkrét karrierálmot dédelgetni. Ahogy Harari mondja, a legfontosabb, amiben jónak kell lenni, az a mentális stabilitás. Bár azt, hogy ezt hogyan kellene oktatni, ő sem osztotta meg.”

AHOGY HARARI MONDJA, A LEGFONTOSABB, AMIBEN JÓNAK KELL LENNI, AZ A MENTÁLIS STABILITÁS. BÁR AZT, HOGY EZT HOGYAN KELLENE OKTATNI, Ő SEM OSZTOTA MEG.

A vesedialízis heti háromszor négyórás kezelésével a mérgeanyagokat lehet kiszűrni a nem működő veséjű beteg véréből. Aki nem kerül gépre a vesedültetésig, két-három héten belül meghal. Ha pedig nem alkalmas transzplantációra, dialízissel életben tarthatják.

Amint az orvostechikai eszközöket gyártó és forgalmazó B. Braun óbudai irodájában belép a tárgyalóba, harmincöt év kihagyás után sem tagadhatná le a vízilabdás múltat. Az viszont kevésbé látszik az irodaházon, hogy a főnök szenvedélyes műgyűjtő. Az épületben egyetlen igazán értékes műtárgy van, igaz, rögtön a bejáratnál, Váli Dezső *Műterem-ikonfal* című alkotása. Pedig Péterre abszolúte ráillik a mondás, ami elvileg a gyűjtőt definiálja: több képe van, mint falfelülete.

„Otthon rotálom őket, de a legtöbb raktárban van” – mondja. Egy-két Autistic Art-alkotást azért kiszűrok az épületben, az autista lakóothonokban készülő képekből minden évben vásárol a cég, méghozzá úgy, hogy a kollégák szavazhatják meg, melyikre licitáljanak az aukción. És persze a kiválasztott mű arra a részlegre kerül, ahol a legtöbben voksoltak. Van már a gyöngyösi gyárban és több műveseállomáson is.

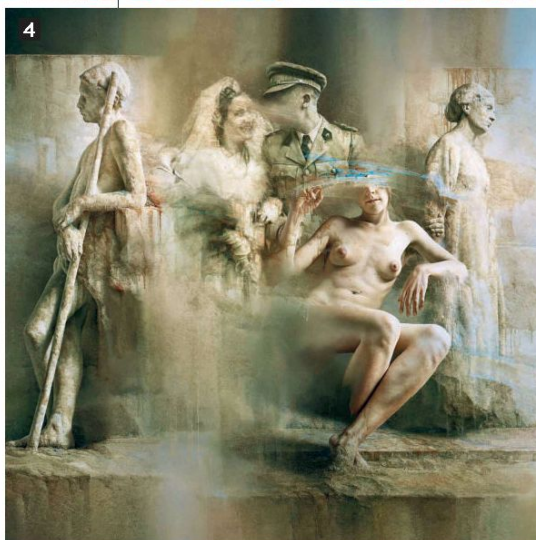
ROZI

A Szovjetunióba is exportálták a 80-as években Rozit, a bőrrond méretű szövegszerkesztőt – tisztességes nevén a Rosytextet –, amit Rózsahegyi László, a Rolitron Rt. alapítója tervezett. Hozzá szegődött el segédüzletkötőnek Péter 1989-ben, és ugyanezen az óbudai telken, egy fabarakkban kezdte meg első munkáját. „Tizennyolc éven át minden évben egyéves fennmaradási engedélyt kaptunk az ingatlanra, lavórokkal volt telerakva az iroda, mert ha esett, bent is csöpögött a víz. De hát mindig volt fontosabb beruházás, mint egy cégközpont.” A mostani épületet csak 2009-ben húzták fel, a gyöngyösi gyár, több telephely és tizennyolc műveseállomás után.

Merthogy a Rolitronnak a méretes számítástechnikai berendezés mellett volt egy másik lába is: ágy melletti órzómonitorokat és művesegépeket fejlesztett. A devizaliberalizáció előtt utóbbiból az övék volt az egyetlen elérhető készülék Magyarországon. Azért, hogy a külföldről érdeklődőknek is mutogatni tudják a kezelési adatokat floppira rögzítő műszert, 1989-ben a Tétényi úton kialakítottak egy minta-műveseállomást. Lényegében ez lett az első magánegészségügyi létesítmény, Rózsahegyiek azt kérték az államtól a szolgáltatásért cserébe, hogy ugyanazt a finanszírozást megkapja az állomás, mint bármelyik állami intézmény.

Az egymillió lakosra vetített dializált betegek száma akkoriban Magyarországon volt a világon

Ez lesz a feloldozásom Folyt.

az egyik legalacsonyabb, kapacitás hiányában csak minden ötödik vesebeteg tudták megmenteni. Mivel szelektálni kellett, a 80-as évek végén az ötvenéves kor önmagában kontraindikáció volt. „Elkezdtek megkeresni a kórházakat, hogy átvesszük a betegek dialízises ellátását – mondja Péter –, és 91-ben már minden beteget el tudtunk látni. Azt vállaltuk, hogy amint kevés a kapacitás, új központot építünk.” A művesehálózat létrehozása talán a legnagyobb társadalmi felelősségvállalási projekt a B. Braunnál.

Akkoriban a német B. Braun családi cégtől vásároltak alkatrészeket, és amikor a Rolitron kettévált, az informatikai részből lett a Synergon, a művese- és őrzőmonitor-üzletágot pedig

1 Balázs János:
A szerelmespár (1975)

2 Fiedler Ferenc:
Hangulat (dátum nélkül)

3 Reigl Judit: Ember (1968)

4 Sándorfi István:
Amours Dociles
Amours Fosseilles (1997)

megvette a B. Braun. Péter akkori mentorával, Fabók Józseffel tartott. „Tizenkilenc évesen nem volt vesztenivalóm” – mondja. Ketten kezdtek építgetni a vállalkozást, és ő időközben annyira megszerette a munkáját, hogy az egyetemet is mellette végezte el.

„Fizikailag itt, ugyanezen a ponton dolgozom harmincöt éve, pedig a monotóniát a képességem csekély. Eredetileg úszó voltam, de csak három hónapig bírtam. Addig már rengetegszer megszámloltam az összes csempét a medence alján, úgyhogy átálltam inkább vízilabdázni. Biztos, hogy innen is ezerszer kiszálltam volna már, ha végig ugyanaz

↓
Ő irányította a Rolitron orvostech-
nikai üzletágot,
majd a vezetésével
kezdett bele az
akkor B. Braun
Rolicare-nek
hívott cég a neph-
rológiai hálózat
kiepítésébe. Nyolc
szabadalmazta-
tott találmány
is kapcsolódik
a nevéhez, többek
közt a világ szá-
mos országában
forgalmazott kézi
gyógyszerporlasz-
tó vagy a Fabók-
féle olajtűzelésű
gőzsterilizáló.

lett volna a munkám, de szerencsére nem így volt.” Számítástechnikai segédüzletkötőből hamar műveseüzletág-vezetővé avanszált, majd a gyártás és fejlesztés élére került, aztán a sales és a szolgáltatóközpont társügyvezetője is lett. Legalább féltucat jogi entitásnál dolgozott ugyanezen a helyrajzi számon azóta, hogy 1989. szeptember elsején besétált az első irodába.

APA-FIA PROGRAM

A B. Braunnak hatvannégy országban van érdekeltsége, és mindezek között a németországi és az USA-beli mellett Magyarországon a legjelentősebb a jótékonyági tevékenysége, ami jelentős részben Péter érdeme. Évi több százmillió forintot költenek CSR-ra, főként amatőr sportok, oktatás és művészetek támogatására. Utóbbiban is az edukáció a leghangsúlyosabb: vásárokon, kiállításokon múzeumpedagógiai képzéseket finanszíroznak, például a Budapesti Kortárs Képzőművészeti Vásárra, illetve az Art Marketre hátrányos helyzetű régiókból hívtak el

iskolás csoportokat. „A művészet megszerettetése gyerekkorban jó cél” – így az indoklás.

Péter műalkotások között nőtt fel, szüleivel rengeteget jártak múzeumba, és apai ágon komoly műgyűjtő is volt a családban. Ez a bizonyos távolabbi nagynéni jellemzően sötét hangulatú képeket halmozott fel, Rippl-Rónai Józseftől Rudnay Gyulán át Mednyánszky László alkotásaiig. „Amúgy is egy sötét, első emeleti lakásban lakott, így gyerekkoromban végképp kicsit félelmetesnek láttam azokat a portrékat. Persze másrészt izgalmasnak is.”

Péter Újlipótvárosban, a Rajk László (ma Pannónia) utcában élt szüleivel, és heti kétszeri apa-fia program volt elzarándokolni a körüli Bizományi Áruházba, ahol Péter édesapja szenvedélyesen vásárolta fel a régi apró patikaügcséket. Fiát inkább a képek izgatták már akkor is: „Mindent látens vonzódásom volt a festményekhez.” De gyűjteni csak jóval később, úgy húsz évvel ezelőtt kezdett.

Igyekszik különválasztani a magánszenvélyből úzótt műgyűjtést cége jótékonykodásától. „Amikor a CSR tevékenységünk művészeti

HÁROM ÜGY A SOKBÓL

Art is Business

„Minden megmozdulásából az derül ki, hogy nagyon tiszteli a művészeket, és érti is a világukat – mondja Péterről Balogh Máté András, az Art is Business alapítója. – Azzal, hogy transzparenssé teszi a kollekcióját, értéknövekedést produkál a művészeknek, ha még nem is feltétlenül csak azzal a céllal teszi, mint azok a nagy nemzetközi gyűjtők, akik kiállítókat rendeznek.” A B. Braun Magyarország nyerte el 2019-ben az első Art is Business Díjat nagyvállalati kategóriában, a művészet-támogató tevékenységükért. Mátééknak azóta rendszeres az együttműködésük Péterrel például a mentor-programjukban. „Mindig bizalmat szavaz, ha valamilyen művészeti bevonódással, neveléssel kapcsolatos kezdeménnyel

állok elé, és csak annyit kér érte cserébe, amit meg is tudunk valósítani. És nagy erenye, hogy a B. Braunnál szigorú etikai normák mentén át tudja vinni, hogy miért fontos támogatni az adott ügyeket.”

Élelmiszerbank

2005-ben Péter volt az egyik alapítója a Magyar Élelmiszerbank Egyesületnek. A kezdeményezés motorja régi ismerőse, Cseh Balázs volt, ő Franciaországban hallott hasonlóról. „Leültünk négyesben, Balázzsal, a feleségével, Verával, valamint Bölcs Ádámmal, és elhatároztuk, hogy megfinanszírozzuk egy ideig, aztán meglátjuk, működik-e.” Működött. 2023-ban már több mint tízezer tonna élelmiszert osztottak szét 650 karitatív szervezet közreműködésével 239 ezer rászorulóknak, tizenöt milliárd forint ér-

tékben. Az elején közvetlenül a gyáráktól gyűjtötték be a piacra nem kerülő termékeket, aztán elindult az áruházi mentési program, most pedig a készletnél tartanak. „Gyorsfagyasztó sokkolókkal, a Nébih által is elfogadott módszerrel tudunk így például fogadásokról, iskolákból megmaradt ételeket megmenteni és rászorulóknak eljuttatni” – sorolja Péter.

Autistic Art

Péter több mint tíz éve rendszeresen részt vesz az Autistic Art Alapítvány aukcióin. Ez alatt az idő alatt legalább húszmillió forintért vásárolt a B. Braun nevében alkotásokat. „Jó példa arra, hogy a hosszú távú támogatói jelenlétnek mekkora ereje van, és kedves gesztus tőle, hogy bevonja a munkavállalókat is a jótékony-sági választásba, hiszen

így a kollégák máris magukénak érzik az autizmus támogatásának fontosságát” – mondja Kovács Henrietta, az alapítvány ügyvezetője.

Pár éve készítettek is közösen egy kiadványt azokból a képekből, amiket a liciteken megvett a cég. „Ha valamilyen új, fundraisingötletet szeretnénk kipróbálni, megéri-e céges körökben a döntéshozókat, mindig eszünkbe jut Péter neve, így tulajdonképpen vele tesztlünk. Egyébként művészeti kapcsolataival is segít minket, javasolt már fiatal kortárs képzőművészt az aukcióra.” A céges adományok mellett mint magánember is támogatta az Autistic Artot, például 2022-ben ő vásárolta meg a Weiler Péter által készített első NFT-címlapot (Roadster magazin), és így a bevétel megint csak az alapítványé lett.

Ez lesz a feloldozásom Folyt.

részével foglalkozunk, akkor az, hogy nekem a műkedvelés a hobbim, és széles rálátásom van a képzőművészetre, biztosan segít, hogy minőségi ügyek mellé álljunk” – mondja.

NEM ELADÓ

Az első képeket már nem tekintik a gyűjteménye részének, meg is vált tőlük. „Kezdetben felhalmozó voltam, Scheiber Hugó, Kádár Béla, Perlrott-Csaba Vilmos, Orbán Dezső, Iványi-Grünwald Béla – durván másfél évig klasszikusokat gyűjtöttem” – mondja. Hamar rájött, hogy nem ezekből szeretne gyűjteményt építeni, ha már arra nincs pénze, hogy Rippl-Rónaiból csúcsműveket vegyen.

Végül a háború utáni művészetek felé mozdult, és az első kép, amitől a gyűjteményét datálja, Balázs János A föld keletkezése című festménye volt. Később szisztematikusan elkezdett roma származású festőktől vásárolni, mások közt Péli Tamástól, Szentandrassy Istvántól, Balogh Balázs Andrástól. Ma is ez az egyik irány a kollekciója építésénél.

A másik a háború utáni francia absztrakt expresszionista vonal. Péter volt az egyik első gyűjtő, aki itthon vásárolt például Reigl Judit és Fiedler Ferenc alkotásaiból. Végül pedig van a gyűjteménynek egy figuratív része, Nyári István és Sándorfi István művei, illetve a csendesebbnek hívott világ, Váli Dezső és Király György képei. Az utóbbi egy-két évben pedig elkezdett fiataloktól vásárolni, köztük olyanoktól is, akik még nem is végeztek a Képzőművészeti Egyetemen. „Most az a játék foglalkoztat, hogyan tudom a gyűjteményben meglévő nagy nevek mellé illeszteni fiatalok alkotásait. A Budapest Contemporary vásáron is ilyen párosításokat mutattam be.”

A gyűjtemény nagy része ma raktárban van. Péter hamar eljutott abba a stádiumba, amikor

MIVEL KOMOLY FELELŐSÉGNEK ÉS MEGTISZTELTETÉSNEK VESZEM, HOGY EZEK AZ ALKOTÁSOK HOZZÁM KERÜLTEK, HARAPOK, HA NEM VIGYÁZNAK RÁJUK.

már nemcsak azért gyűjtött, hogy szép tárgyakkal vegye körül magát. „Sándorfi István mesélte egyszer, hogy volt egy gazdag marokkói gyűjtője, aki minden képét megvette már állványról. Ez először nyilván iszonyú jó érzés lehetett, ám mivel a képek így azonnal egy raktárban kötöttek ki, több ezer másik alkotás mellett, a művész lényegében eltűnt, láthatóságai szempontból ez nagyon ártott neki. Egy ponton rájöttem, hogy ugyanilyen kezdek lenni, és ezt nem akarom.”

Éppen ezért minden kiállításra szívesen odaadja a képeit. „Egy feltétellel – mondja. – Mivel komoly felelősségnek és megtiszteltetésnek veszem, hogy ezek az alkotások hozzám kerültek, harapok, ha nem vigyáznak rájuk.” És mindig megengedi, sőt sok más gyűjtővel ellentétben ragaszkodik hozzá, hogy kiírják a nevét mint kölcsönadóét. Szerinte fontos lenne ugyanis, hogy minél többen kezdjenek gyűjteni, hiszen a művészeknek nagy szükségük van az így szerzett támogatókra. Évi negyven-hatvan fiatal végez csak a budapesti Képzőn, esélyük nincs, hogy enélkül a pályán maradhassanak.

Azzal is segíteni szeretné a művészeket, hogy az Instára hetente kirak egy képet a Horn Collectionból. „Eleinte nehéz volt ennyire kijönni a fényre, de azt gondoltam, ez lesz a feloldozásom, amiért olyan mohón gyűjtöttem” – nevet. Több mint 61 ezer követője lett rövid idő alatt, és ma már az egész világban hirdeti is

a gyűjteményét, szisztematikusan, különféle földrajzi csoportokban keringeti őket Indiától Ausztrálián át Kanadáig. No, nem azért, mert akár egytől is megválna közülük. Hiába kap rengeteg megkeresést, mindig azt válaszolja: nem eladó. De

ha egy gyűjtőt az adott művész érdeklí, összeköti őket. Így a fiatalokat is segíti, és közben nyilván a gyűjteménye ismertségét is növeli. „Azt szoktam mondani, hogy ez már nem win-win, hanem sokkal inkább win-win-win szituáció.”